

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 176/2018
31.01.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Цакула и Бранка Станића, чланова већа, са саветником суда Рајком Милијаш, као записничарем, решавајући о захтеву АА из ..., ... чији је пуномоћник Мироје Јовановић, адвокат из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда 7Ув 327/17 од 27.03.2018. године, у предмету докторске дисертације, у нејавној седници већа, одржаној дана 31.01.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Захтев се **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

АА из ... је дана 03.05.2018. године поднела Врховном касационом суду захтев за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда 7Ув 327/17 од 27.03.2018. године.

Побијаним решењем одбијен је приговор АА изјављен против решења Управног суда III-4У 17540/16 од 28.08.2017. године, којим је одбачена њена тужба поднета ради поништаја одлуке Наставно-научног већа Економског факултета у ..., на основу члана 26. став 1. тачка 2) Закона о управним споровима. Управни суд је стао на становиште да оспорена одлука, којом је усвојен Извештај Комисије за изјашњавање о наводима из приговора на докторску дисертацију тужиље, не представља акт из чл. 3. и 4. Закона о управним споровима чија се законитост може оцењивати у управном спору.

У поступку претходног испитивања поднетог захтева, Врховни касациони суд је нашао да је захтев недозвољен.

Према одредбама члана 3. и члана 8. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Управни суд у управном спору одлучује о законитости коначних управних аката и коначних појединачних аката којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу, осим оних у погледу којих је у одређеном случају предвиђена другачија судска заштита, као и о законитости других коначних појединачних аката када је то законом предвиђено.

Одредбом члана 49. став 1. Закона о управним споровима је прописано да против правноснажне одлуке Управног суда странка и надлежни јавни тужилац могу да поднесу Врховном касационом суду захтев за преиспитивање судске одлуке. Ставом

2. истог члана закона је прописано да захтев може да се поднесе када је то законом предвиђено, у случајевима када је суд одлучивао у пуној јурисдикцији и у стварима у којима је у управном поступку била искључена жалба, а ставом 3. је прописано да захтев може да се поднесе због повреде закона, другог прописа или општег акта или повреде правила поступка која је могла бити од утицаја на решење ствари.

Из наведених одредаба Закона о управним споровима произлази да се захтевом за преиспитивање судске одлуке, као ванредним правним средством у управном спору, остварује контрола судских одлука које се односе на предмет управног спора, и то само у случајевима који су прописани овим законом – одлука донетих у вези са понављањем управно-судског поступка (члан 64. Закона о управним споровима), одлука којима је суд решавао у пуној јурисдикцији и одлука којима је суд решавао у стварима у којима је у управном поступку искључена жалба.

Имајући у виду да је, у конкретном случају, захтев за преиспитивање поднет против решења којим није одлучивано о предмету управног спора, односно о законитости оспореног акта Наставно-научног већа Економског факултета у ..., већ о (не) постојању процесних услова за вођење управног спора, Врховни касациони суд налази да захтев није дозвољен у смислу члана 49. ст. 1. и 2. Закона о управним споровима.

Пракса Уставног суда потврђује становиште Врховног касационог суда да је недозвољен захтев за преиспитивање решења Управног суда којим је одбачена тужба против оспореног акта због тога што се не ради о акту из чл. 3. и 4. Закона о управним споровима.

Из одлука Уставног суда које су достављене уз захтев произлази да је заштита права на приступ суду, односно заштита права на правно средство у случајевима када је Управни суд одбацио тужбу налазећи да се законитост оспореног акта не може оцењивати у управном спору, пружана у поступку по уставној жалби, а не у поступку по захтеву за преиспитивање одлуке Управног суда пред Врховним касационим судом. Уставни суд је у предметима Уж-2737/2013 и Уж-3714/2012, на које се указује у захтеву, мериторно одлучивао по уставним жалбама поднетим против решења Управног суда којима су тужбе одбачене као недозвољене. Једна од процесних претпоставки за мериторно одлучивање по уставној жалби је и исцрпљивање правних средстава. Прихватајући одлучивање о уставним жалбама против решења Управног суда, Уставни суд је у одлукама Уж 2737/2013 од 26.11.2015. године и Уж-3714/2012 од 19.03.2015. године прећутно исказао став да против решења Управног суда која су оспорена уставним жалбама није било дозвољено подношења захтева за преиспитивање тих решења Врховном касационом суду, већ је редовни правни пут заштите исцрпљен пред Управним судом и тиме омогућено изјављивање уставне жалбе. Врховни касациони суд истиче да је Уставни суд на исти начин поступао и када је управном спору претходио једностепени поступак решавања, као у предмету Уж-2737/2013, и када је управном спору претходио двостепени поступак решавања, као у предмету Уж-3714/2012.

Одредбом члана 53. став 1. наведеног закона је прописано да ће недозвољен или неблаговремен захтев или захтев који је поднело неовлашћено лице Врховни касациони суд одбацити решењем.

С обзиром на све изложено, Врховни касациони суд је, на основу члана 53. став 1. Закона о управним споровима, поднети захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у диспозитиву.

РЕШЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 31.01.2019. године, Узп 176/2018

Записничар,
Рајка Милијаш,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић